

A rigó és a verebek

*Mintha csak élne
fekete dolmánya sárga a csőre
itt ugrál az asztalomon
melyen előbb még könyv volt s csésze
gyógytea mondja nem kér belőle
melyikből a novella nem tetszik talán
idejét mulatja valami fán
mely levelestől nyitva hányadik lapon
s miről szól az udvaron
verébnyi rögök gaz tavalyi alom
ásó felejtette gyom talpak nyoma
szétágazik pörög a bonyodalom
mindössze ennyi ha öt perc múlva
pornál porabbá hullna
de nem még mintha folytatódna
ki se hűl a citromfű fagyöngy hatalma
ahogy úri
árnyéka vetül a csöpp alattvalókra*

Kétszólamban

Madár elhagyja énekét
(Szép Ernő)

Még csupa szeglet a hajnal, de ő már bekopogtat. Tudja, időre kell mennem, de elkísérne. Útban a villamosig folytatná, amibe álmomban belekezdett.

Fütyök, kurjantások távolodhatnak, ütemek, ütemvonalak. Oszlopok, fák előzhetnek vagy maradhatnak el, ő velem tart.

Mögöttünk már az éjszaka köztere a hajléktalan szoborral, paddal.

Röptében vár. Vártában jár. Láthatom, nem sürget. Bontakozzam csak szépen a homályban.

Kőbe faragva a törzs, a vállak. Visszatalál-e, akit álmából ébresztenek?

Leszállunk? Fölszállunk? Mielőtt elhagyna, egy ideig még szól az ének.